

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับสิทธิประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยของผู้พ้นโทษ

Legal Problems Related to Occupational Right of Security Guard of the Exonerators

จักรกฤษณ์ จินดารัตน์¹

คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตชลบุรี

79 หมู่ 1 ตำบลคลองตำหรุ อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี 20000, ประเทศไทย

อีเมลติดต่อ: jakkrit.ch66@gmail.com

Jakkrit Chindarat²

Faculty of Law, Sripatum University, Chonburi Campus

79 Moo 1, Klong Tamru, Muang, Chonburi 20000, Thailand

Email: jakkrit.ch66@gmail.com

สุระทิน ชัยทองคำ³

คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตชลบุรี

79 หมู่ 1 ตำบลคลองตำหรุ อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี 20000, ประเทศไทย

อีเมลติดต่อ: jakkrit.ch66@gmail.com

Surathin Chaithongkam⁴

Faculty of Law, Sripatum University, Chonburi Campus

79 Moo 1, Klong Tamru, Muang, Chonburi 20000, Thailand

Email: jakkrit.ch66@gmail.com

Received: July 28, 2022 **Revised:** October 17, 2022 **Accepted:** October 26, 2022

---

¹ อาจารย์.

² Lecturer.

³ อาจารย์.

⁴ Lecturer.

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับสิทธิประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยของผู้พ้นโทษ เนื่องจากพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 นั้นมีข้อจำกัดหลายประการและยังไม่รองรับผู้พ้นโทษให้ประกอบอาชีพดังกล่าวได้ จึงส่งผลให้ผู้พ้นโทษไม่มีสิทธิในการประกอบอาชีพดังกล่าว อันถือว่าเป็นการจำกัดสิทธิและปิดโอกาสผู้พ้นโทษ

จากการศึกษา พบประเด็นปัญหาดังต่อไปนี้ 1) ปัญหาเกี่ยวกับคุณสมบัติของพนักงานรักษาความปลอดภัยของผู้พ้นโทษ พบว่าพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 มาตรา 34 ข (3) มีข้อจำกัดเกี่ยวกับผู้พ้นโทษและเคยรับโทษ ทำให้ผู้พ้นโทษไม่มีคุณสมบัติในการประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยขาดโอกาสในการประกอบอาชีพและขาดรายได้พึ่งพิงตัวเองได้อย่างสมศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ 2) ปัญหาเกี่ยวกับการขอรับใบอนุญาตและการต่อใบอนุญาตพนักงานรักษาความปลอดภัยของผู้พ้นโทษ พบว่ามาตรา 36 และมาตรา 37 หลักเกณฑ์และวิธีการในการขอรับใบอนุญาตได้กล่าวไว้เฉพาะกรณีของบุคคลทั่วไป ทำให้ไม่มีหลักเกณฑ์และวิธีการในการประเมินกลุ่มผู้พ้นโทษ และ 3) ปัญหาเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์หรือเครื่องมือในการปฏิบัติหน้าที่ พบว่ามาตรา 41 ไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์ในการปฏิบัติหน้าที่ไว้ มีเพียงหน้าที่ในการช่วยเหลือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจในการจับกุมผู้กระทำความผิด ทำให้ในมีความจำเป็นไม่สามารถใช้อุปกรณ์เพื่อป้องกันและระงับเหตุได้ ผู้เขียนเห็นควรเสนอแนะว่าควรให้มีการแก้ไข เพิ่มเติม พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 โดยตัดคำว่า “มิใช่ความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา” ตามมาตรา 34 ข (3) ออก นอกจากนี้ เห็นควรให้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการต่อใบอนุญาตในการประเมินกลุ่มผู้พ้นโทษเพิ่มขึ้นจากบุคคลทั่วไป พนักงานรักษาความปลอดภัยมีสิทธิใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์ในการปฏิบัติหน้าที่ และควรเพิ่มบทคำนียามคำว่า “อุปกรณ์หรือเครื่องมือในการปฏิบัติหน้าที่” ของพนักงานรักษาความปลอดภัย

คำสำคัญ: ปัญหาทางกฎหมาย; สิทธิประกอบอาชีพ; พนักงานรักษาความปลอดภัย; ผู้พ้นโทษ

Abstract

The article aims to investigate legal problems related to rights in doing an occupation as security guards among ex-convicts. The Security Guard Business Act B.E. 2558 contains several limitations and does not support ex-convicts to do this occupation. This deprives the ex-convicts of the rights in doing this occupation, which is considered as limiting rights and hindering a chance of ex-convicts.

The results showed that; 1) regarding the problems on security guard qualifications among ex-convicts, Section 34 b (3) of the Security Guard Business Act B.E. 2558 contains limitations on ex-convicts which deprives them of qualifications for security guards, chances of doing an occupation, and income for living on their own with human dignity, 2) regarding the problems on applying for a license or renewing a license to be a security guard among ex-

convicts, according to Sections 36 and 37, the criteria and methods of applying for a license are specified only for general people; therefore, there are no criteria and methods of evaluating ex-convicts leading the society have no confidence in the ex-convicts who will do this occupation; and 3) regarding the problems on using devices or tools in performing duties, Section 41 does not specify the criteria on using devices in performing duties and it is only responsible for assisting administrative or police official according to the Criminal Procedure Code to arrest an offender. Consequently, in case of emergency, they cannot use the device to prevent and suppress the situation. Therefore, the researcher would like to propose the amendments of the Security Guard Business Act B.E. 2558 by removing the phrase “other than a sexual offence under the Criminal Code” according to Section 34 b (3) so that an ex-convict with this offence who has been released not exceeding three years before the date of application for license has the right to apply for a licensed security guard. Moreover, the researcher would like to propose to determine the criteria and methods of renewing a license to evaluate ex-convicts apart from general people. Security guards have the rights to use devices or tools in performing duties and add the definition of “devices or tools in performing duties” of security guards.

Keywords: Legal Problems; Occupational Right; Security Guard; Exonerators

1. บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ผู้พ้นโทษ คือบุคคลที่พ้นจากการรับโทษจำคุกตามกฎหมายจากเรือนจำและทัณฑสถาน⁵ ซึ่งตามข้อมูลสถิติผู้ต้องราชทัณฑ์ปล่อยตัว รายปี สํารวจ ณ วันที่ 2 กันยายน 2565 ได้รับการปล่อยตัวจำนวน 186,517 คน⁶ การจะคืนคนดีสู่สังคมอย่างยั่งยืนนั้น ผู้พ้นโทษจึงสมควรจะได้รับโอกาสให้สามารถประกอบอาชีพมีรายได้พึ่งพิงตัวเองได้อย่างสมศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายว่าด้วยราชทัณฑ์ มาตรา 64 ที่กำหนดให้เรือนจำเตรียมความพร้อมก่อนปล่อย โดยริเริ่มเตรียมการตั้งแต่ได้รับตัวผู้ต้องขังไว้ในเรือนจำ เพื่อให้มีกระบวนการในการส่งเสริมและช่วยเหลือผู้ต้องขังได้อย่างถูกวิธีและเหมาะสม เพื่อให้ผู้ต้องขังแต่ละคนกลับไปใช้ชีวิตในสังคมได้⁷ นอกจากนี้ในแง่เศรษฐกิจตลาดแรงงานไทยมีความขาดแคลนแรงงานเป็นอย่างมาก จนต้องใช้แรงงานต่างด้าวจากประเทศเพื่อนบ้าน ผู้พ้นโทษจึงเป็นทรัพยากรภายในประเทศที่มีคุณค่าที่จะช่วยสร้างประโยชน์ทางเศรษฐกิจให้กับประเทศ โดยเฉพาะกลุ่มอาชีพที่มีความต้องการด้านแรงงาน ซึ่งพนักงานรักษา

⁵ปิยะนุช เงินคล้าย และ พงศ์สัมพันธ์ ศรีสมทรัพย์, “โครงการศึกษาวิจัยการจัดตั้งองค์กรช่วยเหลือผู้พ้นโทษ,” *วารสารกระบวนการยุติธรรม* 9, ฉ. 2 (พฤษภาคม – สิงหาคม 2559): 48.

⁶กรมราชทัณฑ์, “สถิติผู้ต้องราชทัณฑ์ปล่อยตัว รายปี,” แก๊ไขครั้งล่าสุด 2565, สืบค้นเมื่อ 31 สิงหาคม 2565, http://www.correct.go.th/rt103pdf/report_dist_year.php/

⁷พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560, มาตรา 64, ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 134 ตอนที่ 21 ก 18 กุมภาพันธ์ 2560: 20.

ความปลอดภัยเป็นหนึ่งในอาชีพที่ขาดแคลนแรงงาน และเปิดรับแรงงานต่างด้าวเพื่อมาประกอบอาชีพดังกล่าว และถือว่าเป็นหนึ่งในอาชีพที่แม้ว่าจะเปิดรับแรงงานต่างด้าว แต่ก็ยังพบปัญหาการขาดแคลนแรงงาน แรงงานผู้พันโทซึ่งเป็นอีกหนึ่งกลุ่มเป้าหมายที่หากนายจ้างสามารถรับเข้าทำงานได้ ย่อมเป็นการลดปัญหาการขาดแคลนแรงงาน^๑

อย่างไรก็ตาม เนื่องด้วยการประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยนั้น อยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดมาตรฐานของธุรกิจรักษาความปลอดภัยและมาตรฐานของพนักงานรักษาความปลอดภัย เพื่อเป็นการยกระดับมาตรฐานธุรกิจรักษาความปลอดภัยและเสริมสร้างศักยภาพของพนักงานรักษาความปลอดภัยอันจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ใช้บริการและช่วยเสริมสร้างความสงบเรียบร้อยของสังคม จากเจตนารมณ์ของกฎหมายดังกล่าว เมื่อก้าวถึงประเด็นการประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยของผู้พันโทชนั้น ในปัจจุบันพบว่ายังมีข้อจำกัดหลายประการ และยังไม่รองรับผู้พันโทให้ประกอบอาชีพดังกล่าวได้ ส่งผลให้ผู้พันโทไม่มีสิทธิในการประกอบอาชีพดังกล่าว อันถือว่าเป็นการจำกัดสิทธิและปิดโอกาสผู้พันโท จึงเป็นที่มาของการศึกษาสิทธิประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยของผู้พันโท โดยกำหนดประเด็นปัญหาในการศึกษา

1.1.1 ปัญหาเกี่ยวกับคุณสมบัติของพนักงานรักษาความปลอดภัยของผู้พันโท

พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 มาตรา 34 (3) กำหนดให้ผู้ประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยนั้นต้องมีคุณสมบัติตามมาตรา 34 และต้องไม่เป็นผู้เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกตามความผิดในมาตรา 34 (3) ประเด็นปัญหาคือ ผู้พันโทและเคยรับโทษตามมาตรา 34 (3) ในความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ หรือความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการพนัน หรือความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด ย่อมไม่มีคุณสมบัติในการประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัย ทำให้ผู้พันโทขาดโอกาสในการประกอบอาชีพและขาดรายได้พึ่งพิงตัวเองได้อย่างสมศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ซึ่งหากเปรียบเทียบกับต่างประเทศ เห็นได้ว่าพระราชบัญญัติอุตสาหกรรมความปลอดภัยส่วนบุคคล (Private Security Industry Act 2001) ของประเทศอังกฤษ กำหนดคุณสมบัติว่าผู้ขอรับใบอนุญาตจะต้องไม่ได้รับโทษในคดีทุจริต ถูกคุมประพฤติ ถูกภาคทัณฑ์ หรือถูกตัดเตือน และก่อนการยื่นขอใบอนุญาตเป็นเวลา 5 ปี จะต้องไม่ได้รับต้องโทษในคดีที่มีความผิดร้ายแรง ส่วน กฎหมายควบคุมธุรกิจและวิชาชีพ: รัฐวอชิงตัน (Uniform Regulation of Business and Profession Act: Washington State) ของประเทศสหรัฐอเมริกา ใช้เกณฑ์นับย้อนหลักจากวันที่ยื่นไป 10 ปีจะต้องไม่เคยถูกตัดสินว่ากระทำความผิดร้ายแรง หรือย้อนหลัง 6 ปีสำหรับความผิดที่มีโทษจำคุก 1 ปี ส่วน พระราชบัญญัติอุตสาหกรรมรักษาความปลอดภัยเอกชน (Private Security Industry Act 2007) ของประเทศสิงคโปร์ให้เป็นการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่รับอนุญาต และอาจนำเรื่องดังต่อไปนี้ ใช้ประกอบการพิจารณาด้วย ได้แก่ 1) มีความเกี่ยวข้องกับอาชญากรรม ในลักษณะที่บ่งบอกถึงการมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่ผิดกฎหมาย 2) มีประวัติ

^๑ สราวุธ ไพฑูรย์พงษ์ และ กิริยา กุลกลการ, “ผู้พันโทไร้สิทธิประกอบอาชีพ,” แก๊ซครั้งล่าสุด 2562, สืบค้นเมื่อ 28 สิงหาคม 2565, <https://www.tdri.or.th/2019/02/career-for-penalty/>

ในการติดต่ออื่นใด ว่าเคยกระทำการไม่สุจริต หรือขาดความซื่อสัตย์ หรือเคยใช้วิธีการข่มขู่ 3) เป็นหรือกำลังเป็นโรคทางจิต และ 4) เป็นบุคคลล้มละลายที่ไม่มีการชำระหนี้ จากหลักเกณฑ์ของกฎหมายต่างประเทศทั้งสามประเทศดังกล่าวข้างต้น สะท้อนให้เห็นว่าทุกประเทศคำนึงถึงประวัติเกี่ยวกับอาชญากรรม อย่างไรก็ตาม ทั้งสามประเทศก็ไม่ได้ตัดสิทธิการประกอบอาชีพดังกล่าว เพียงแต่ใช้หลักเกณฑ์เกี่ยวกับช่วงเวลาของประวัติอาชญากรรมนั้นเป็นเกณฑ์พิจารณาคุณสมบัติ ส่งผลให้ผู้พันโทยังมีสิทธิประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยได้ ดังนั้น เพื่อให้ผู้พันโทฯได้กลับคืนสู่สังคมและสามารถหารายได้เลี้ยงชีพแก่ตนได้ จึงควรแก้ไขคุณสมบัติเกี่ยวกับการประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัย

1.1.2 ปัญหาเกี่ยวกับการขอรับใบอนุญาตและการต่อใบอนุญาตพนักงานรักษาความปลอดภัยของผู้พันโทฯ

พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 มาตรา 33 มาตรา 36 และมาตรา 37 วรรคหนึ่ง กำหนดให้ผู้ที่จะทำหน้าที่เป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยรับอนุญาต ต้องได้รับใบอนุญาตเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยรับอนุญาตจากนายทะเบียนนั้น ถือเป็นหลักเกณฑ์ในการสร้างความเชื่อมั่นแก่ผู้รับบริการหรือผู้ว่าจ้าง เนื่องจากผู้ที่ได้รับใบอนุญาตฯ ต้องมีคุณสมบัติตามที่กฎหมายกำหนดและผ่านหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง ประเด็นปัญหาคือ หลักเกณฑ์และวิธีการในการขอรับใบอนุญาตดังกล่าวไว้เฉพาะกรณีของบุคคลทั่วไป ทำให้ไม่มีหลักเกณฑ์และวิธีการในการประเมินกลุ่มผู้พันโทฯ ส่งผลสังคมขาดความเชื่อมั่นในผู้พันโทฯที่จะมาทำหน้าที่ดังกล่าว

นอกจากนั้น การที่กฎหมายกำหนดให้พนักงานรักษาความปลอดภัยต้องขอต่อใบอนุญาตเมื่อมีอายุสามปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาตนั้น ซึ่งพนักงานรักษาความปลอดภัยหนังสือของบริษัทรักษาความปลอดภัยที่ตนสังกัดรับรองสมรรถภาพในการปฏิบัติหน้าที่รักษาความปลอดภัยหรือหนังสือรับรองว่าได้ผ่านการฝึกทบทวนหลักสูตรการรักษาความปลอดภัยจากสถานฝึกอบรมที่นายทะเบียนกลางรับรอง อันเป็นหลักประกันว่าพนักงานรักษาความปลอดภัยนั้นยังอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานที่สามารถประกอบอาชีพดังกล่าวต่อไปได้ แต่ที่เป็นปัญหาคือ เนื่องด้วยผู้พันโทฯเป็นที่ต้องได้รับตรวจรับรองสมรรถภาพแตกต่างจากบุคคลทั่วไป ทั้งสภาพจิตใจและร่างกาย ซึ่งหลักเกณฑ์รับรองสมรรถภาพในการปฏิบัติหน้าที่รักษาความปลอดภัยหรือหนังสือรับรองว่าได้ผ่านการฝึกทบทวนหลักสูตรการรักษาความปลอดภัยจากสถานฝึกอบรมที่นายทะเบียนกลางรับรองมีลักษณะทั่วไป ไม่มีความเฉพาะสำหรับกรณีผู้พันโทฯ ทำให้สังคมขาดความเชื่อมั่นในการปฏิบัติหน้าที่ ดังนั้น จึงควรกำหนดให้มีหลักเกณฑ์และวิธีการในการประเมินผู้พันโทฯไว้เป็นการเฉพาะ

หากเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศ เห็นได้ว่า ประเทศอังกฤษได้มีหน่วยงานอุตสาหกรรมด้านการรักษาความปลอดภัย (The Security Industry Authority: SIA) กำหนดหลักสูตรและความรู้สำหรับผู้ขอรับใบอนุญาต Front line license โดยแยกเป็นแต่ละรูปแบบของงานรักษาความปลอดภัยตามที่อาศัยบุคคลในการทำหน้าที่ (Manned guarding) ซึ่งจะต้องอบรมผ่านสถาบันหรือโรงเรียนที่ได้รับการรับรองเป็นศูนย์ฝึกอบรมจากหน่วยงานอุตสาหกรรมด้านการรักษาความปลอดภัย และการสำเร็จฝึกอบรมจะต้องไม่เกินสามปีก่อนยื่นขอรับใบอนุญาต ทั้งนี้ โดยใบอนุญาตจะมีอายุ 3 ปี เมื่อใบอนุญาตหมดอายุสามารถขอต่ออายุได้โดยสามารถยื่นคำขอล่วงหน้าได้ 4 เดือนก่อนที่ใบอนุญาตเดิมจะหมดอายุ ส่วนสหรัฐอเมริกาได้กำหนดใบอนุญาตมีอายุ 1 ปี โดยพนักงานรักษาความปลอดภัยต้องผ่านการอบรม 8 ชั่วโมง ส่วนสิงคโปร์กำหนดการฝึก

อบรมด้านความปลอดภัย ถือเป็นเงื่อนไขอย่างหนึ่งในคุณสมบัติที่จำเป็นต้องมีในการยื่นขอใบอนุญาตพนักงานรักษาความปลอดภัย ซึ่งจะต้องอบรมผ่านสถาบันหรือโรงเรียนที่ได้รับการรับรองเป็นศูนย์ฝึกอบรมจากกรมตำรวจ (The Police Licensing and Regulatory Department: PLRD) โดยใบอนุญาตจะมีอายุ 5 ปี

ดังนั้น จึงควรกำหนดให้มีหลักเกณฑ์หลักเกณฑ์และวิธีการในการประเมินผู้พันโทชไว้เป็นการเฉพาะสำหรับกรณีการขอรับใบอนุญาตและการต่อใบอนุญาต

1.1.3 ปัญหาเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์หรือเครื่องมือในการปฏิบัติหน้าที่

พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 มาตรา 41 กฎหมายไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์ในการปฏิบัติหน้าที่ไว้ มีเพียงหน้าที่ในการช่วยเหลือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาในการจับกุมผู้กระทำความผิด แจ้งเหตุนั้นให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจท้องที่ที่ปฏิบัติหน้าที่ประจำอยู่ทราบโดยทันที รวมทั้งปิดกั้นและรักษาสถานที่เกิดเหตุ แต่เนื่องด้วยในบางกรณีมีความจำเป็นต้องใช้อุปกรณ์เพื่อป้องกันและระงับเหตุ ซึ่งหากไม่มีการควบคุมการใช้อุปกรณ์ อาจส่งผลให้ผู้พันโทชที่เป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยเลือกใช้อุปกรณ์ตามอำเภอใจ ทำให้ขาดความระมัดระวังหรือพลาดพลั้งในการใช้อุปกรณ์ได้ ในกรณีนี้หากเปรียบเทียบกับ พระราชบัญญัติอุตสาหกรรมความปลอดภัยส่วนบุคคล (Private Security Industry Act 2001) ของประเทศอังกฤษได้กำหนดรูปแบบของพนักงานรักษาความปลอดภัยและอุปกรณ์ที่พนักงานดังกล่าวสามารถใช้ได้ในระหว่างปฏิบัติงาน เช่น ไม่อนุญาตให้พนักงานรักษาความปลอดภัยพกอาวุธใด ๆ แต่สำหรับการขนส่งเงินสดและของมีค่าสามารถใส่ชุดเกราะกันกระสุน และหมวกกันน็อกอื่น ๆ ตามความเหมาะสมกับงานได้ ดังนั้น จึงควรกำหนดให้มีการใช้อุปกรณ์ในการป้องกันและระงับเหตุของผู้พันโทชไว้เป็นการเฉพาะ เพื่อให้การระงับเหตุเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและปราศจากความรุนแรง รวมถึงปราศจากอันตราย

จากประเด็นปัญหาที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้น ในบทความนี้จึงศึกษาปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับสิทธิประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยของผู้พันโทช เพื่อการจะคืนคนดีสู่สังคมอย่างยั่งยืนผู้พันโทชสมควรจะได้รับโอกาสให้สามารถประกอบอาชีพมีรายได้พึ่งพิงตัวเองได้อย่างสมศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ โดยศึกษากฎหมายของประเทศไทย และกฎหมายต่างประเทศเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558

1.2 วัตถุประสงค์

1.2.1 เพื่อศึกษาแนวคิด ทฤษฎี หลักการเกี่ยวกับสิทธิประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยของผู้พันโทช

1.2.2 เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับสิทธิประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยของผู้พันโทชของต่างประเทศและประเทศไทย

1.2.3 เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับสิทธิประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยของผู้พันโทช

1.2.4 เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับสิทธิประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยของผู้พันโทช

1.3 ขอบเขตการวิจัย

การศึกษานี้ มีขอบเขตศึกษาถึงพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560 มาตรา 64 ซึ่งได้กำหนดให้เรือนจำเตรียมความพร้อมก่อนปล่อย โดยริเริ่มเตรียมการตั้งแต่ได้รับตัวผู้ต้องขังไว้ในเรือนจำ เพื่อให้มีกระบวนการในการส่งเสริมและช่วยเหลือผู้ต้องขังได้อย่างถูกวิธีและเหมาะสม เพื่อให้ผู้ต้องขังแต่ละคนกลับไปใช้ชีวิตในสังคมได้ แต่ในปัจจุบันกฎหมายควบคุมการประกอบอาชีพ โดยเฉพาะอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัย ซึ่งเป็นอาชีพที่ต้องการแรงงานจำนวนมาก แต่พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 มีข้อจำกัดหลายประการที่ทำให้ผู้พ้นโทษไม่สามารถประกอบอาชีพดังกล่าวได้ ซึ่งประกอบด้วยคุณสมบัติ การขอรับใบอนุญาต การต่อใบอนุญาต และการเพิกถอนใบอนุญาต ดังนั้น เพื่อให้ผู้พ้นโทษมีโอกาสในการประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยและมีรายได้พึ่งพิงตัวเองได้อย่างสมศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ จึงควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 นอกจากนี้ ยังได้ศึกษาถึงกฎหมายภายในและกฎหมายต่างประเทศ บรรณกรรมต่าง ๆ เช่น หนังสือ บทความทางวิชาการ วิทยานิพนธ์ งานวิจัย ตลอดจนสืบค้นข้อมูลจากฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ทั้งในประเทศและต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาสู่การศึกษาที่เป็นประโยชน์ครั้งนี้

1.4 ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษานี้ เป็นการศึกษาด้วยวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ด้วยการศึกษาค้นคว้าเชิงเอกสาร (Documentary Research) เป็นหลัก โดยทำการศึกษาค้นคว้าปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับสิทธิประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยของผู้พ้นโทษ โดยใช้วิธีวิเคราะห์เชิงเอกสาร เพื่อศึกษาถึงแนวคิด หลักการ ทฤษฎี และศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศ เพื่อหาแนวทางที่เหมาะสมในการปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.5.1 ทำให้ทราบถึงแนวคิด ทฤษฎี หลักการเกี่ยวกับสิทธิประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยของผู้พ้นโทษ

1.5.2 ทำให้ทราบถึงมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับสิทธิประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยของผู้พ้นโทษของต่างประเทศและประเทศไทย

1.5.3 ทำให้ทราบถึงปัญหาเกี่ยวกับสิทธิประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยของผู้พ้นโทษ

1.5.4 ได้แนวทางการแก้ไข เพิ่มเติม กฎหมายเกี่ยวกับสิทธิประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยของผู้พ้นโทษ

2. ผลการศึกษาวิจัย

การศึกษาปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับสิทธิประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยของผู้พ้นโทษ พบประเด็นดังต่อไปนี้

2.1 ปัญหาเกี่ยวกับคุณสมบัติของพนักงานรักษาความปลอดภัยของผู้พันโท

จากการศึกษาพบว่าพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 มีข้อจำกัดเกี่ยวกับผู้พันโทและเคอร์รับโทษตามมาตรา 34 ข (3) ในความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน หรือความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการพนัน หรือความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด ย่อมไม่มีคุณสมบัติในการประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัย ทำให้ผู้พันโทขาดโอกาสในการประกอบอาชีพและขาดรายได้พึ่งพิงตัวเองได้อย่างสมศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ซึ่งผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศ ได้แก่ พระราชบัญญัติอุตสาหกรรมความปลอดภัยส่วนบุคคล (Private Security Industry Act 2001) ของประเทศอังกฤษ กฎหมายควบคุมธุรกิจและวิชาชีพ: รัฐวอชิงตัน (Uniform Regulation of Business and Profession Act: Washington State) ของสหรัฐอเมริกา และ พระราชบัญญัติอุตสาหกรรมการรักษาความปลอดภัยเอกชน (Private Security Industry Act 2007) ของประเทศสิงคโปร์ พบว่าไม่ได้ตัดสิทธิการประกอบอาชีพดังกล่าว เพียงแต่ใช้หลักเกณฑ์เกี่ยวกับห้วงเวลาของประวัติอาชญากรรมนั้นเป็นเกณฑ์พิจารณาคุณสมบัติ ส่งผลให้ผู้พันโทยังมีสิทธิประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยได้

2.2 ปัญหาเกี่ยวกับการขอรับใบอนุญาตและการต่อใบอนุญาตพนักงานรักษาความปลอดภัยของผู้พันโท

จากการศึกษาพบว่า พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 มาตรา 36 และมาตรา 37 ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการขอรับใบอนุญาตได้กล่าวไว้เฉพาะกรณีของบุคคลทั่วไป ทำให้ไม่มีหลักเกณฑ์และวิธีการในการประเมินกลุ่มผู้พันโท ส่งผลส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นในผู้พันโทที่จะมาทำหน้าที่ดังกล่าว ซึ่งผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศ ได้แก่ พระราชบัญญัติอุตสาหกรรมความปลอดภัยส่วนบุคคล (Private Security Industry Act 2001) ของประเทศอังกฤษ กฎหมายควบคุมธุรกิจและวิชาชีพ: รัฐวอชิงตัน (Uniform Regulation of Business and Profession Act: Washington State) ของสหรัฐอเมริกา และ พระราชบัญญัติอุตสาหกรรมการรักษาความปลอดภัยเอกชน (Private Security Industry Act 2007) ของประเทศสิงคโปร์ พบว่ามีกระบวนการทดสอบในการขอใบอนุญาตและการต่อใบอนุญาต ทั้งนี้ เพื่อทดสอบว่าบุคคลทำหน้าที่เป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยนั้นมีความพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจ พร้อมทั้งจะปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวหรือไม่ อันเป็นการสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้พันโท นายจ้าง ผู้ว่าจ้าง รวมถึงเพื่อนร่วมงาน

นอกจากนี้ ในประเด็นคำถามปลายเปิดที่ผู้ตอบแบบสอบถามได้ให้ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นเพิ่มเติม คือ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 ไม่อาจประกันความมั่นคงในเรื่องสถานภาพของพนักงานในสถาบันอุดมศึกษาของภาครัฐได้ ต้องการให้มีพระราชบัญญัติกลางในการบริหารพนักงานมหาวิทยาลัยโดยกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำไว้เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมและเสมอภาคกับพนักงานในสถาบันอุดมศึกษา โดยให้ตัวแทนจากภาคส่วนต่าง ๆ เข้าไปบริหารบุคคลของพนักงานมหาวิทยาลัย โดยคัดเลือกจากผู้แทนจากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ เพราะจะได้ทราบสภาพปัญหาของบุคลากรมหาวิทยาลัยอย่างแท้จริง ทั้งนี้ จะเห็นได้ว่าสัญญาจ้างพนักงานในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐเป็นสัญญาทางปกครองเพราะมหาวิทยาลัยเป็นหน่วยงานของรัฐและมีวัตถุประสงค์เป็นการบริการสาธารณะ ลักษณะของสัญญาเป็นเครื่องมือ

ของฝ่ายปกครองในการจัดทำบริการสาธารณะ⁹ ซึ่งเห็นได้จากคำนิยามพนักงานในสถาบันอุดมศึกษาหมายความว่า บุคคลซึ่งได้รับการจ้างตามสัญญาจ้างในสถาบันอุดมศึกษา โดยได้รับจ้างหรือค่าตอบแทนจากเงินงบประมาณแผ่นดินหรือเงินรายได้ของสถาบันอุดมศึกษา อันเป็นการให้อำนาจสถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่งสามารถกำหนดสาระสำคัญของสัญญาได้ ไม่มีกฎหมายกลางที่มีมาตรฐานขั้นต่ำที่เท่าเทียมและเสมอภาค

2.3 ปัญหาเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์หรือเครื่องมือในการปฏิบัติหน้าที่

จากการศึกษาพบว่าพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 มาตรา 41 ไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์ในการปฏิบัติหน้าที่ไว้ มีเพียงหน้าที่ในการช่วยเหลือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาในการจับกุมผู้กระทำความผิด แจ้งเหตุนั้นให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจท้องที่ที่ปฏิบัติหน้าที่ประจำอยู่ทราบโดยทันที รวมทั้งปิดกั้นและรักษาสถานที่เกิดเหตุ แต่เนื่องด้วยในบางกรณีมีความจำเป็นต้องใช้อุปกรณ์เพื่อป้องกันและระงับเหตุ ซึ่งผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศ ได้แก่ พระราชบัญญัติอุตสาหกรรมความปลอดภัยส่วนบุคคล (Private Security Industry Act 2001) ของประเทศอังกฤษ กฎหมายควบคุมธุรกิจและวิชาชีพ: รัฐวอชิงตัน (Uniform Regulation of Business and Profession Act: Washington State) ของสหรัฐอเมริกา และ พระราชบัญญัติอุตสาหกรรมรักษาความปลอดภัยเอกชน (Private Security Industry Act 2007) ของประเทศสิงคโปร์ พบว่ากำหนดรูปแบบของพนักงานรักษาความปลอดภัยและอุปกรณ์ที่พนักงานดังกล่าวสามารถใช้ได้ในระหว่างปฏิบัติงาน

3. สรุปผล และข้อเสนอแนะ

3.1 สรุปผล

พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560 มาตรา 64 กำหนดให้เรือนจำเตรียมความพร้อมก่อนปล่อย โดยริเริ่มเตรียมการตั้งแต่ได้รับตัวผู้ต้องขังไว้ในเรือนจำ เพื่อให้มีกระบวนการในการส่งเสริมและช่วยเหลือผู้ต้องขังได้อย่างถูกวิธีและเหมาะสม เพื่อให้ผู้ต้องขังแต่ละคนกลับไปใช้ชีวิตในสังคมได้ อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 พบว่ามีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดมาตรฐานของธุรกิจรักษาความปลอดภัยและมาตรฐานของพนักงานรักษาความปลอดภัย เพื่อเป็นการยกระดับมาตรฐานธุรกิจรักษาความปลอดภัยและเสริมสร้างศักยภาพของพนักงานรักษาความปลอดภัยอันจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ใช้บริการ แต่ยังมีข้อจำกัดในการรับผู้พันโทฯเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย ส่งผลให้ผู้พันโทฯไม่มีสิทธิในการประกอบอาชีพดังกล่าว อันถือว่าการจำกัดสิทธิและปิดโอกาสผู้พันโทฯ ซึ่งข้อจำกัดดังกล่าวมีดังนี้

3.1.1 ปัญหาเกี่ยวกับคุณสมบัติของพนักงานรักษาความปลอดภัยของผู้พันโทฯ เนื่องจากพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 มีข้อจำกัดเกี่ยวกับผู้พันโทฯและเคยรับโทษตามมาตรา 34 ข(3) หากเปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศ ได้แก่ พระราชบัญญัติอุตสาหกรรมความปลอดภัยส่วนบุคคล (Private Security Industry Act 2001) ของประเทศอังกฤษ กฎหมายควบคุมธุรกิจและวิชาชีพ: รัฐวอชิงตัน (Uniform

⁹ นันทวัฒน์ พรหมานันท์, *สัญญาทางปกครอง*, พิมพ์ครั้งที่ 4 (กรุงเทพฯ: วิญญูชน, 2553), 35-36.

Regulation of Business and Profession Act: Washington State) ของสหรัฐอเมริกา และ พระราชบัญญัติอุตสาหกรรมการรักษาความปลอดภัยเอกชน (Private Security Industry Act 2007) ของประเทศสิงคโปร์ พบว่าไม่ได้ตัดสิทธิการประกอบอาชีพดังกล่าว เพียงแต่ใช้หลักเกณฑ์เกี่ยวกับห้วงเวลาของประวัติอาชญากรรมนั้นเป็นเกณฑ์พิจารณาคุณสมบัติ ส่งผลให้ผู้พันโทชายยังมีสิทธิประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยได้

3.1.2 ปัญหาเกี่ยวกับการขอรับใบอนุญาตและการต่อใบอนุญาตพนักงานรักษาความปลอดภัยของผู้พันโท เนื่องจากหลักเกณฑ์และวิธีการในการขอรับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 ได้กล่าวไว้เฉพาะกรณีของบุคคลทั่วไป ทำให้ไม่มีหลักเกณฑ์และวิธีการในการประเมินกลุ่มผู้พันโท ส่งผลสังคมขาดความเชื่อมั่นในผู้พันโทที่จะมาทำหน้าที่ดังกล่าว ซึ่งผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศ ได้แก่ พระราชบัญญัติอุตสาหกรรมความปลอดภัยส่วนบุคคล (Private Security Industry Act 2001) ของประเทศอังกฤษ กฎหมายควบคุมธุรกิจและวิชาชีพ: รัฐวอชิงตัน (Uniform Regulation of Business and Profession Act: Washington State) ของสหรัฐอเมริกา และ พระราชบัญญัติอุตสาหกรรมการรักษาความปลอดภัยเอกชน (Private Security Industry Act 2007) ของประเทศสิงคโปร์ พบว่ามีกระบวนการทดสอบในการขอใบอนุญาตและการต่อใบอนุญาต ทั้งนี้ เพื่อทดสอบว่าบุคคลทำหน้าที่เป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยนั้นมีความพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจ พร้อมทั้งจะปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวหรือไม่ อันเป็นการสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้พันโท นายจ้าง ผู้ว่าจ้าง รวมถึงเพื่อนร่วมงาน

3.1.3 ปัญหาเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์หรือเครื่องมือในการปฏิบัติหน้าที่ เนื่องจากกฎหมายไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์ในการปฏิบัติหน้าที่ไว้ แต่เนื่องด้วยในบางกรณีมีความจำเป็นต้องใช้อุปกรณ์เพื่อป้องกันและระงับเหตุ ซึ่งหากเปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศ ได้แก่ พระราชบัญญัติอุตสาหกรรมความปลอดภัยส่วนบุคคล (Private Security Industry Act 2001) ของประเทศอังกฤษ กฎหมายควบคุมธุรกิจและวิชาชีพ: รัฐวอชิงตัน (Uniform Regulation of Business and Profession Act: Washington State) ของสหรัฐอเมริกา และ พระราชบัญญัติอุตสาหกรรมการรักษาความปลอดภัยเอกชน (Private Security Industry Act 2007) ของประเทศสิงคโปร์ พบว่ากำหนดรูปแบบของพนักงานรักษาความปลอดภัยและอุปกรณ์ที่พนักงานดังกล่าวสามารถใช้ได้ในระหว่างปฏิบัติงาน

3.2 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาและการวิเคราะห์สภาพปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับสิทธิประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยของผู้พันโท ผู้เขียนมีข้อเสนอแนะดังนี้

3.2.1 ในประเด็นปัญหาเกี่ยวกับคุณสมบัติของพนักงานรักษาความปลอดภัยของผู้พันโท

ในประเด็นนี้ เห็นควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 มาตรา 34 ข(3) ดังนี้

แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 34 ข(3) โดยตัดคำว่า “มิใช่ความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา” ออก ทั้งนี้ เพื่อให้ความผิดฐานดังกล่าวเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ว่า เมื่อพันโทมาแล้วไม่น้อยกว่าสามปีก่อนวันขอรับใบอนุญาต มีสิทธิขอใบอนุญาตประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยได้” ดังนี้

(3) เป็นผู้เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกสำหรับความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ หรือความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการพนัน หรือความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ หรือพ้นโทษมาแล้วไม่น้อยกว่าสามปีก่อนวันขอรับใบอนุญาต”

3.2.2 ในประเด็นปัญหาปัญหาเกี่ยวกับการขอรับใบอนุญาตและการต่อใบอนุญาตพนักงานรักษาความปลอดภัยของผู้พันโทษ

ในประเด็นนี้ เห็นควรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และวิธีการในการประเมินกลุ่มผู้พันโทษในการขอรับใบอนุญาตและต่อใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 มาตรา 36 และมาตรา 37 ดังนี้

แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 37 โดยมีการกำหนด “หลักเกณฑ์และวิธีการในการประเมินกลุ่มผู้พันโทษ” ดังนี้

มาตรา 37 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การขอต่ออายุใบอนุญาตให้พนักงานรักษาความปลอดภัยรับอนุญาตยื่นคำขอก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นอายุโดยให้ยื่นพร้อมกับหนังสือของบริษัทรักษาความปลอดภัยที่ตนสังกัดรับรองสมรรถภาพในการปฏิบัติหน้าที่รักษาความปลอดภัยหรือหนังสือรับรองว่าได้ผ่านการฝึกทบทวนหลักสูตรการรักษาความปลอดภัยจากสถานฝึกอบรมที่นายทะเบียนกลางรับรอง ทั้งนี้ ในกรณีของพนักงานรักษาความปลอดภัยที่เป็นผู้พันโทษ ให้แพทย์ตรวจสุขภาพจิตใจ เพื่อทดสอบความพร้อมในการทำหน้าที่เป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย”

3.2.3 ในประเด็นปัญหาปัญหาเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์หรือเครื่องมือในการปฏิบัติหน้าที่

ตามมาตรา 3 บัญญัติว่า “การใช้อุปกรณ์หรือเครื่องมือในการปฏิบัติหน้าที่ หมายความว่า กระบอง กุญแจมือ หรืออุปกรณ์ทำนองเดียวกัน ในสถานที่สาธารณะ หรือสถานที่อื่นใด เว้นแต่มีเหตุผลอันสมควรและได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนกลางรับรองเป็นลายลักษณ์อักษร หรือเป็นอุปกรณ์บางประเภทที่ใช้ในการปฏิบัติหน้าที่รักษาความปลอดภัย ได้แก่ การใช้เครื่องเอ็กซเรย์ (Operating X-ray Machines) การใช้เครื่องตรวจจับโลหะแบบเดินผ่าน (Walk-Through Metal Detectors: WTMDs) และเครื่องตรวจจับโลหะแบบใช้มือถือ (Hand-Held Metal Detectors: HHMDs) ทั้งนี้ โดยต้องได้รับการอบรมการใช้อุปกรณ์ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่นายทะเบียนกลางรับรอง”

ในประเด็นนี้ เห็นควรให้มีการเพิ่มเติมคำนิยามในมาตรา 3 โดยกำหนดให้มี “คำนิยามในการใช้อุปกรณ์หรือเครื่องมือในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานรักษาความปลอดภัย”

และตามมาตรา 41 บัญญัติว่า “ในการปฏิบัติหน้าที่รักษาความปลอดภัยตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานรักษาความปลอดภัยรับอนุญาตมีหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(1) ช่วยเหลือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาในการจับกุมผู้กระทำความผิด

(2) รักษาความปลอดภัยในชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของบุคคล รวมทั้งระงับเหตุและรักษาความสงบเรียบร้อยภายในบริเวณหรือสถานที่ที่รับผิดชอบรักษาความปลอดภัยตามข้อกำหนดในสัญญาจ้าง

(3) เมื่อมีการกระทำความผิดอาญาหรือน่าเชื่อว่ามีเหตุร้ายเกิดขึ้นภายในบริเวณหรือสถานที่ที่รับผิดชอบรักษาความปลอดภัย ต้องแจ้งเหตุนั้นให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจท้องที่ที่ปฏิบัติหน้าที่ประจำอยู่ทราบโดยทันที รวมทั้งปิดกั้นและรักษาสถานที่เกิดเหตุให้คงสภาพเดิมไว้จนกว่าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจผู้มีอำนาจหน้าที่จะเดินทางมาถึงสถานที่เกิดเหตุ

(4) ในระหว่างปฏิบัติหน้าที่ให้พนักงานรักษาความปลอดภัยมีสิทธิในการใช้อุปกรณ์หรือเครื่องมือในการปฏิบัติหน้าที่”

ดังนั้น เห็นควรแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 41 โดยกำหนดให้พนักงานรักษาความปลอดภัยมีอำนาจหน้าที่ในการใช้อุปกรณ์หรือเครื่องมือในการปฏิบัติหน้าที่

References

- Department of Corrections. “Statistics of Prisoners Released by Year.” Last modified February 5, 2022. Accessed August 31, 2022. http://www.correct.go.th/rt103pdf/report_dist_year.php/ [In Thai]
- Sarawut Paitoonphong, and Kiriya Kulkolakarn. “Acquitted Persons without Occupational Rights.” Last modified February 18, 2019. Accessed August 28, 2022. <https://www.tdri.or.th/2019/02/career-for-penalty/> [In Thai]
- Jaruwan Mentaka. “Transparency in State Operations.” *Journal of the Ombudsman of the Parliament* 2, no. 1 (April-September 2003): 39-42. [In Thai]
- Chutikan Saiutsa. “Problems of restrictions on rights and liberties under the Constitution of the Kingdom of Thailand, 2017.” *Journal: Rommayasan* 16, no. 3 (September-December 2018): 52-54. [In Thai]
- Bunjerd Singkaneti. “The Development of Rights and Freedoms in the Fifth Era: Individual Rights and Freedoms.” *Nitiphatnida Law Journal* 10, no. 2 (July-December 2021): 60-63. [In Thai]
- Pramote Leesinla, and Kampanart Wongwattanapong. “The Performance of Probation Volunteers in the Role of Community Offender Rehabilitation.” *Journal of Administration and Social Sciences Review* 5, no. 4 (July-August 2022): 164-166. [In Thai]
- Piyanuch Ngoenklaui, and Pongsan Srisomsu. “Research Project on Establishment of an Organization to Help the Exonerated.” *Journal of Justice* 9, no. 2 (May-August 2016): 52-54. [In Thai]